

Märkliga händelser

BERÄTTARMINISTERIET & ALBERT BONNIERS FÖRLAG

MÄRKLIGA HÄNDELSER

ABDALLA AHMED

Hoppet är det sista som lämnar människan

ATHRIN AHO *Oväntad kärlek*

SOFI BJÖRNBERG *Nyfikenhet*

LINDA BRISENHEIM *Min första kärlek*

LOVISA FLYCKT *Älskar, älskar inte*

FELICIA JOHANSSON *En dag vid sågen*

JOSEFIN NORDIN *Nöd*

ALEXANDRA ONSTRAND *Ett hjärta av glas*

SARA RIDEMARK *Osynliga tårar*

TOBIAS ÅDIN *Juvelernas förbannelse*

www.albertbonniersforlag.se
www.berattarministeriet.se

Citat på sid 49 ur ”Försent för Edelweiss”, text Håkan Hellström
© Universal Music Publishing AB
Tryckt med tillstånd av Gehrman Musikförlag AB

ISBN 978-91-0-014008-3
COPYRIGHT © Författarna och Albert Bonniers Förlag 2014
FÖRFATTARFOTO © Berättarministeriet
TRYCK UAB PRINT-IT, Litauen 2014

<i>Stephen Farran-Lee</i>	FÖRORD	7
<i>Abdalla Ahmed</i>	HOPPET ÄR DET SISTA SOM LÄMNAR MÄNNISKAN	13
<i>Athrin Aho</i>	OVÄNTAD KÄRLEK	23
<i>Sofi Björnberg</i>	NYFIKENHET	37
<i>Linda Brisenheim</i>	MIN FÖRSTA KÄRLEK	47
<i>Lovisa Flyckt</i>	ÄLSKAR, ÄLSKAR INTE	59
<i>Felicia Johansson</i>	EN DAG VID SÅGEN	69
<i>Josefin Nordin</i>	NÖD	77
<i>Alexandra Onstrand</i>	ETT HJÄRTA AV GLAS	91
<i>Sara Ridemark</i>	OSYNLIGA TÅRAR	107
<i>Tobias Ådin</i>	JUVELERNAS FÖRBANNELSE	117

FÖRORD

Vilka råd kan man ge till en ung författare? Det är inte det lättaste. Var dig själv. Skriv om det som betyder något för dig. Sätt fantasin i rörelse, och släpp loss din inre kritiker först efteråt.

Sanna råd. Men är de till någon större hjälp?

En del brukar vifta med den nyligen bortgångne hårdkokte spänningsförfattaren Elmore Leonards tio budord: man ska bland annat inte börja en berättelse med en iakttagelse om vädret, man ska undvika prologer, man ska inte använda andra verb än ”sa” när man skriver dialog, man får inte använda ordet ”plötsligt” och man ska försöka ta bort de delar som läsarna kommer att hoppa över.

Roliga råd. Men hur vet man vad läsaren kommer att hoppa över?

Är alltså författarhandledningar egentligen värda någonting? Frågar man skräckförfattaren Stephen King, en av världens mest lästa författare, tycker han att det finns *en* sådan bok: *The Elements of Style* av William Strunk Jr och E.B. White.

Personligen tycker jag att det finns en annan bok som är värd allt, och det är Kings egen. Den heter *On Writing. A Memoir of the Craft* i original, och *Att skriva. En hantverkares memoarer* i svensk översättning.

I långa stycken är det verkligen en självbiografi man läser, en uppriktig, självutlämnande och klok skildring av ett författarliv, och kampen mot det drogmissbruk som tidigare var bränslet för hans skrivande.

Men det King skriver om hantverket är minst lika drabbande.

Han skriver om farfaderns verktygslåda, som får bli en bild för saker som teknik, stil, intrig, personteckning. Han skriver om hittills oskrivna berättelser att de är föremål som ligger begravda i marken som fossiler, från ”en oupptäckt, förhistorisk värld. Författarens jobb är att använda verktygen i sin låda för att få upp så mycket som möjligt ur marken. Ibland har man hittat ett litet fossil; ett snäckskal. Ibland är det jättelikt, en Tyrannosaurus Rex med alla sina enorma revben och grinande tänder. Hur det än är, om det är en novell eller en tusensidig bjässe till roman, så är tekniken man använder när man gräver fram dem densamma.”

Alla verktygen kan komma till användning: borr, pensel, hacka, tandborste. Själva handlingen är författarens tryckluftsborr. Den är effektiv, men också ganska klumpig, den bryter sönder en del ben till flisor. Gå då till lådan och hitta något annat att arbeta med. En dag har man frilagt hela fossilet, och blir den första som får se det underverk som man inte själv visste låg där för bara en tid sedan.

Det är en underbar bild, tycker jag. Den är generös – tro på att fossilet ligger där, och du kommer att hitta det. Och du vet att du har verktygen. Använd dem bara med omdöme och känsla.

Vi på Albert Bonniers Förlag har inte stått för verktygen. Men vi har kanske berättat var man kan hitta lådan. Stort tack till Sara Arvidsson, Johanna Haegerström, Elisabeth Watson Straarup, Elin Sennerö och Anneli Eriksson på förlaget som har hjälpt våra författare med textsamtal, handfast redigering och goda råd. Tack till Malin Westman för det vackra omslaget. Och naturligtvis stort tack till författarna. Nu ligger era fossiler där: vackra, gåtfulla, kanske skrämmande. Från en oupptäckt värld. Och det är ni som ska fortsätta upptäcka den.

Stephen Farran-Lee, förläggare

* * *

Namn: Abdalla Ahmed

Födelseår: 1994

Hemort: Hjulsta

Varför skriver du?

För mig har det skrivna ordet en större betydelse än det talade ordet. Man får ur sig nya tankar och fantasier genom att skriva. Men jag brukar oftast skriva om händelser som har hänt mig i det verkliga livet som jag vill komma ihåg, fast i berättelseform. Berättelser som är

baserade på verkliga händelser ger mer inlevelse och känsla för läsaren, tycker jag.

Vad har du lärt dig genom att vara med i Berättarministeriets författarskola?

Det har varit riktigt fantastiskt att vara med i Berättarministeriet. En oföglömlig resa där jag lärt mig mer än vad jag hade trott. Allt från hur processen går till när en bok trycks till hur samarbetet ser ut mellan en författare och en redaktör. Även hur man kan få en text trovärdig.

Vad gillar du att läsa?

Jag gillar att läsa deckare, självbiografier och sanningsbaserade böcker. Jag älskar också sådana böcker som låter mig fastna i dem från första sidan, som *Shoo Bre*, skriven av min favoritförfattare Douglas Foley.

Abdalla Ahmed

HOPPET ÄR DET SISTA SOM
LÄMNR MÄNNISKAN

Klockan är tio över två på fredagseftermiddagen och Simon tittar ut genom fönstret i klassrummet. Solen ser värmande ut. Han lutar sig bakåt samtidigt som han suckar. Det har varit en lång dag i skolan och klockan vägrar röra på sig, men snart är det dags att gå hem.

Simon blir snart myndig och klarar sig ganska bra själv. Han vaknar själv på morgonen för att sedan gå till skolan. Efter skolan går han så fort som möjligt hem för att hjälpa sin pappa Johan med matlagningen. Ibland hämtar han sin lillasyster Stella på förskolan, där hon är medan Johan jobbar. Efter att deras mamma Mia för två år sedan gick bort i en tragisk bilolycka är allt i livet mycket mer komplicerat. För Johan som nu är ensamstående förälder är barnen det viktigaste i livet. Det finns ingen tid eller energi till att tillbringa roliga stunder med vänner längre, och inbjudningarna till olika tillställningar har slutat att komma. Simon vet att Johan alltid försöker hålla huvudet kallt och vara stark. Hoppet är det sista som lämnar människan, brukar han säga. Men livet kommer aldrig att bli som förr. Ibland sitter Simon för sig själv i sitt rum och gråter ljudlöst. Sorgen och saknaden efter mamma är verkligen stor, men hennes ljusa minne lever i deras hjärtan.

Dagarna rullar oftast på med samma schema varje dag. Men den här dagen blir det annorlunda. Simon hämtar Stella på förskolan och går hem för att börja matlagningen innan Johan kommer hem. Efter ungefär en timme har Johan fortfarande inte kommit.

Ska Simon bli orolig för pappa nu? Var kan han vara? tänker Simon. Aldrig någonsin har Johan varit borta så länge som i dag. Klockan är snart sex och han brukar sluta vid fyra. Sedan Simon förlorade sin mamma står han inte ut med att inte veta var pappa är. Simon tar ett hastigt beslut och springer till sitt rum och hämtar mobilen för att ringa Johan. Inget svar. Han försöker en gång till, men inte heller nu svarar Johan. Då börjar Simon bli riktigt orolig och hjärtat slår snabbare. Han sätter sig framför datorn för att söka efter telefonnumret till Johans jobb. Simon ringer till Swedbank där Johan jobbar och frågar om Johan fortfarande finns där, men kvinnan på expeditionen berättar att Johan inte har varit på jobbet i dag överhuvudtaget.

”Inte varit på jobbet? Skojar du med mig nu eller? För om du gör det så är det verkligen fel tillfälle!” stammar Simon förvirrat.

Tankar börjar snurra runt i hans huvud. Varför har pappa inte varit på jobbet? Pappa brukar ju alltid ringa och säga till på jobbet om han mår dåligt eller måste göra något viktigt ärende. Dessutom brukar han alltid berätta för Simon om han ska någon annanstans än jobbet, som när han besöker läkaren för sina krampanfall. Det här är verkligen jättekonstigt. Medan Simon går runt i lägenheten och tankarna fortsätter att snurra i hans huvud ringer det på hans lur. Han springer snabbt för att svara.

”Hej, jag ringer från Södersjukhusets akutmottagning, är det Simon jag pratar med?”

”Ja det är jag. Säg inte att...”

”Jag måste tyvärr berätta att din far har varit med om en bilolycka och...”

”Jag kommer!” skriker Simon och lägger på.

Rummet har vita väggar och allt känns sterilt och rent. Johan ligger i sin sjukhussäng med en droppnål i ena armen. Simon och Stella har suttit vid sängen i mer än fyra timmar, och ännu har Johan inte rört sig. Läkaren berättade att olyckan kan ha skett på grund av hans krampanfall. Anfällen hör ihop med

Johans epilepsisjukdom och kan innebära plötslig medvetandeförlust bakom ratten. Både Simon och Stella gråter och tänker på samma sak: först gick deras mamma bort, nu är deras pappa medvetlös efter en liknande olycka.

Plötsligt rör Johan på sig och försöker öppna sina ögon. Han fäster blicken vid Simon och Stella och ögonen tåras. Johan sträcker ut sin hand, barnen tar den och håller om honom. Simon stirrar in i Johans ögon och tänker för sig själv: Gud, snälla lyssna på mig. Jag kan ta all smärta om du låter min pappa leva för oss två, jag och min syster. Utan honom är vi ingenting. Simon och Stella gråter och tittar på varandra då Johan säger något med svag röst:

”Hoppet är det sista som lämnar människan!”

Sedan sluter han sina ögon och somnar.

Solen går ner och klockan tickar mot midnatt. Besökstiden var över för flera timmar sedan, men Simon och Stella fick stanna kvar hos Johan. Sjuksköterskan kommer in i rummet med en bricka med mat till barnen. Hon drar fram ett bord och ställer brickan på det. Barnen rör sig knappt. Deras blickar är fästa på Johan som fortfarande sover.

”Ät nu, ni behöver det! Ni har inte ätit något sedan ni kom hit”, säger sjuksköterskan och tittar på barnen med snälla ögon.

”Tack, vi ska göra det snart”, säger Simon utan att vända blicken från Johan.

”Finns det någon annan vuxen som kan ta hand om er? Var är er mamma?” frågar sjuksköterskan.

Så fort Simon hör ordet ”mamma” minns han hur det var när Mia lämnade dem. Han tänker inte berätta det för sjuksköterskan, som säkert blir chockad och ställer en massa frågor. Nu finns ingen ork att svara på några frågor. Nu ligger all fokus på Johan, på att få honom att stanna hos dem.

”Ja det finns det, vi har mamma. Men hon är i Indien tillsammans med en grupp från gymnasieskolan där hon jobbar”, hittar Simon på.

”Oj då! Kommer hon tillbaka snart eller behöver vi kontakta henne?”

”Nej då, det är inte nödvändigt! Hon åker tillbaka imorgon”, svarar Simon.

Så fort sjuksköterskan lämnar rummet går Stella upp och sätter sig vid bordet. Hon tar tag i gaffeln och börjar äta av pastan. Hon vräker i sig maten och dricker snabbt upp saften. Simon tittar på klockan, redan tjugo i ett. Han ser hur trött Stella är. Han släpper Johans hand och reser sig sakta från stolen. Det börjar bli dags att lämna pappa ensam. Sjukhuset tillåter inte att besökare stannar längre. Han tar Stellas hand och går mot dörren. De vänder sig om tillsammans och ser på Johan en kort stund. Sedan öppnar Simon långsamt dörren och går ut med Stella. Det är svårt att lämna Johan på det här sättet. Där ute möts de av en mörk, tom korridor. Inne på den upplysta expeditionen hittar de sjuksköterskan och Simon förklarar att de går hem och kommer tillbaka imorgon.

I taxin hem sitter de båda tysta. Stella har fortfarande rädsla i sig. Det har gått flera timmar idag utan att hon har sagt ett ord. I taxibilen rör hon sig knappt. Hennes skräckinjagande demon är fast hos henne. Simon är rädd att han inte längre kan kräva henne på svar. Det är någonting med henne, med hennes min. Johans olycka måste det vara. Att förlora båda föräldrarna är någonting ganska ovanligt. Stella verkar fast besluten att inte visa sina känslor för någon. Simon ser fundersamt på henne och undrar vad hon tänker. Han får känslan av att hon skriker högt och gråter inombords, att hon desperat behöver tröst hos någon. Men någonting håller henne tillbaka. Simon ser på henne utan att släppa henne med blicken. Stella tittar ut genom bilfönstret med sina små ljusblå ögon och vet att Simon betraktar henne. Hon ger honom inga tecken tillbaka. Midnattens stjärnor försvinner och himlen bleknar. Det enda Simon hör är tomheten och sekundvisaren som långsamt springer ur hans armbandsur. När

Simon till slut släpper Stella med blicken och vänder sig mot sitt fönster vrider Stella på huvudet. Hon tar tag om Simons hand och tittar på honom utan att säga något. Hon behöver inte heller säga något. Simon känner och ser allt. Tårarna som gifte sig med smärtan, gömde sig från omvärlden och skapade ett fängelse inom henne. Meningen var inte att hennes liv skulle se ut såhär. Men allt föll samman och drömmarna kraschade. Sedan mammas död har Stella inte varit samma person längre. Och nu måste både hon och Simon förbereda sig på att kanske också förlora sin pappa. Simon slits mellan hopp och förtvivlan och sorgens kaos och försöker intala sig att allt kommer att ordna sig, men vad är sannolikheten för det? Förr krävdes det aldrig ett mirakel större än universum för att Stella skulle börja prata. Vanligtvis är hon pratig och glad. Nu krävs det så mycket mer. Simon möter Stellas blick och till sist kommer orden ur hennes mun.

”Mår mamma bra tror du?” frågar Stella med svag och hes röst.

”Bättre än vad vi kan tänka oss! Hon ser på dig och är väldigt stolt över dig. Över hur tålmodig och stark du är”, svarar Simon och kämpar för att få till ett tröstande leende.

”Jag är väldigt ledsen för pappa. Hur länge kommer pappa vara på sjukhus tror du?”

”Inte så länge, han kommer hem igen snart, tro mig! Låt inte hoppet lämna dig”, svarar Simon och känner att han lika mycket försöker övertyga sig själv.

”Det där brukar pappa säga.”

”Ja, för pappa förlorar aldrig hoppet om någonting. Och vi ska vara som han är. Vi klarar oss Stella, vi klarar oss!”

Simon går och lägger sig vid fyratiden efter att han och Stella kommit tillbaka från sjukhuset. Han kan inte sova till en början, men när han väl slocknar går han direkt in i en dröm. I drömmen befinner han sig i familjens lägenhet, utanför föräldrarnas rum. Det är väldigt mörkt. Simon går in i rummet för att prata

med sin mamma om något som hänt i skolan. Han ser att hon ligger och sover. Hon sover med kudden över huvudet. Simon känner att det blåser in kall luft i rummet. Han går fram mot det öppna fönstret på andra sidan av rummet och stänger det. När Simon vänder sig om ser han att mamma är borta. Ingen ligger där i sängen. Han vaknar hastigt upp ur drömmen, kallsvettig. Han ser på sin alarmklocka som står på bordet bredvid den svarta sängen. 05.35. Han ser sig omkring. Det är fortfarande mörkt ute. Simon är helt utmattad efter oro och vak och somnar direkt igen, en orolig sömn. Redan efter fem minuter är han inne i drömvärlden igen. Den här drömmen är ännu konstigare. Simon befinner sig någonstans i ett stort öppet område, mitt i en tävling. Han är en av tio. Tävlingen går ut på att man ska luska ut olika gömda budskap. Den som först når fram till det sista budskapet vinner det stora priset. Simon är den yngsta deltagaren och den som är starkast i kroppen. Tävlingen startar och Simon får snabbt fram det första gömda budskapet som instruerar honom att ta sig till nästa gömda budskap. Där finner han ett hundratal femkronor som han ska samla ihop för att få ledtråden till nästa steg. Det tar ganska lång tid att samla ihop så många mynt. Simons krafter börjar ta slut och han andas tungt. Men han klarar det ändå före alla andra och får fram budskapet i nästa ledtråd som lyder: *där man inte behöver finna något tidsfördriv*. Det är en ganska klurig ledtråd som kan leda Simon till flera olika ställen. Men det är bara ett ställe som är korrekt. I drömmen sätter Simon sig ner och försöker klura ut på vilket ställe man har minst behov av något tidsfördriv. Han kliar sig i skägget och funderar ganska länge. Till slut slår det honom att det måste vara kyrkogården. Det är dit han ska. Där kan man tydligen inte alls finna något tidsfördriv. Simon reser sig så fort det bara går och börjar springa mot närmsta kyrkogård. En enkel rak väg utan några hinder. Solen står högt på himlen och Simon hör fåglarnas kvitter och sina fotsteg på gruset. Han visste att han skulle vinna, att detta skulle gå hur bra som helst.

Framme vid kyrkogården lämnar han den svartmålade järngrinden öppen bakom sig. Han stiger in på kyrkogårdens ljusa grus. Från där han står kan han se en begravning. Personen som blir begravd verkar bekant för Simon. Men han tvingar undan tankarna, det är inte detta han ska göra och tänka på. Hans sista uppgift i tävlingen är nu att placera en mängd bokstäver i rätt ordning så att de bildar en mening. 32 bokstäver. Två ord står redan färdiga efter varandra, *min son*. 26 bokstäver kvar. Simon undrar om meningen har något med honom att göra. *Min son* låter som att det kommer från Johan. Vad är det nu pappa brukar säga? Det har i alla fall något med hopp att göra. Simon ser att rätt bokstäver finns där och formar ordet *hoppet*. 20 bokstäver kvar. Ser man på bokstäverna som är kvar så är det inte så svårt att placera resten av dem på rätt plats. Simon tänker efter lite och klurar ut resten av orden utan problem. Han formar meningen: *Låt hoppet finnas kvar inom dig, min son*.

Klockan sju på morgonen ringer Simons alarm. Ljuset har börjat smyga sig in i sovrummet genom glipan mellan fönstrets svartvita gardiner. Simon vaknar plötsligt upp ur sin märkliga dröm. Han sätter sig upp i sängen och försöker förstå vad drömmen har för betydelse. Han kommer inte fram till någonting. Konstigt dröm med oförklarliga händelser. Simon reser sig upp och ser ut genom gardinerna. Molnigt och regnigt väder. Det ringer på hemtelefonen. Simon går med tunga steg ner för trappan för att svara. Han går förbi Stellas rum och ser att hon fortfarande sover djupt. Det ringer inte längre. Men Simon hör att det finns ett meddelande på telefonsvararen. Han går fram till telefonen och spelar upp meddelandet:

”Hej, Ann-Marie heter jag och ringer från Södersjukhuset. Jag önskar att ni kommer till sjukhuset så fort ni kan. Er pappa, Johan, har det väldigt svårt och klarar det inte länge till.”